

Llum, més llum

Cada dia estic restant més sorprès.

Tothom vol (o diu) omplir el mateix lloc dintre el ventall polític català.

Ningú no vol que li diguin ni tan sols que li insinuïn que és de dretes. Tothom parla de voler fer una política pragmàtica; no marxista, a l'estil dels països nord-europeus, socialment avançada, etc., etc.

Només cal que comenceu a comptar una mica per alt, i no us costarà gens d'arribar fins a uns deu partits polítics que defensen allò que ELLS en diuen el centre-esquerra.

Senyors, això no és polític; jo en diria demagògic. Catalunya no es mereix que després de quaranta anys d'opressió feixista ara li passi això. Durant aquests darrers mesos, hem estat fent el joc a la gent de Madrid. Això no pot continuar així.

El que crec que cal fer és que els comunistes i socialistes es posin d'una vegada al seu lloc, que l'esquerra tradicional pragmàtica no es mogui, que el centre sigui omplert amb claretat i que els qui són la dreta democràtica ho siguin sense vergonya... que no és cap pecat, caram! Quant als altres penso que, a hores d'ara, ells mateixos ja s'estan automarginant.

Ara bé —i tornant estrictament a la qüestió que plantejava al començament—, cal dir que el nostre poble (demostrant una visió i maduresa política extraordinàries) ja fa força anys que tingué bona cura de crear el seu partit: el partit més adient al poble de Catalunya, perquè és el que entronca de ple amb el seu tarannà de llibertat i força individual. Perquè nosaltres, que no acceptem que ens donin les coses fetes, sinó que ens agrada rumiar-les i veure-les venir madures, som conscients ARA de la necessitat d'aquest partit que defensi amb el mateix coratge i honradesa tant els interessos dels treballadors com els dels petits "empresaris", víctimes de tants anys d'ofegament cultural, social i econòmic.

Aquest partit, l'Esquerra Republicana de Catalunya, nasqué per a governar. Per això mai no ens han fet por els problemes. Ens els plategem i, amb prou pragmatisme polític, els trobem solucions. Res més. Això sí: el que el nostre partit fa és maldar, perquè les solucions siguin sempre escaients, vistes les necessitats polítiques del moment conflictiu que les demani. I el poble català sempre pot restar ben tranquil, perquè en aquestes solucions allò que no hi mancarà mai serà el segell de ser socialment justes i políticament honrades.

Al començament deia que estava sorprès, però també tinc por. Tinc por davant les properes eleccions municipals. Tinc por que una altra vegada tothom et parli del mateix i tots et diguin el mateix. Això ja passà a les legislatives; però aleshores crec que fou força perdonable, donada la greu confusió política del moment. Ara no por tornar a passar. Cal que quan escoltis parlar un comunista, un socialista, un esquerrà, un centriste o un dretà, puguis emmarcar-los dintre el seu lloc polític. Tots ells tindran, sens dubte, al seu costat la part del poble que més s'apropi a llur ideologia i el vot conscient. Tothom ha de fer el mateix; sense excepcions. Cal presentar sense por les solucions que cada partit, i sobretot la ideologia de cada partit, trobi per resoldre els greus problemes municipals que ofeguen actualment els nostres pobles i ciutats. Això, cal remarcar-ho, és importantíssim, perquè si durant aquest darrers anys ningú ho ha gosat demanar el parer dels ciutadans, ara que així ho fem, hem de tenir molta cura que aquests homes i dones no es puguin arribar a sentir mai com una peça més de l'engranatge que serveix per a posar en funcionament la màquina dels personalismes i dels afanys de poder.

Carles Coll
(E.R.C.)

els drets públics. Això passa a mar i muntanya. Fins i tot, camins ramaders desapareixen per actes comesos per propietaris, i els pobles —per disídia o per manca d'iniciativa— solament es queixen de paraula, entre ells, mentre els camins es perden.

3 La Comissió Democràtica de Control Municipal va puntuant. Accepta la tàctica del "contrari", i amb molta habilitat (s'ha de reconèixer) sortegen el K.O. per a puntuar davant el públic. Tàctica que fa endevinar els resultats

5 El president de les Corts ha predicat austeritat. Es allò de l'eslogan "si usted puede pagarlo, España no". Traduït al viure quotidià local és, per exemple, abans de comprar, comparar-ho amb el que gastava. I, aleshores, es compara la xifra que es gastava abans i al que es paga ara, i es veu l'estalvi. Els comptes, amb els diners públics no s'han d'enfosquir, i s'han d'evitar totes les despeses suntuàries. Aquesta norma de comptes públics —per sí sola— ja mouria a l'austeritat.

2 Però el de Cala Culip és un altre problema!

4 Es parla de qui és qui a la premsa? Només s'ha d'anar a aclarir al Registre Oficial de Empresas Periodísticas. Allà hi ha la partida de naixement.